

Inter Alarm Scandinavia
Örebrovägen 69
691 52 KARLSKOGA

Karlskoga kommuns köp av tjänster från kommunalförbund

Nämnden för offentlig upphandling (NOU) har mottagit en skrivelse från Inter Alarm Scandinavia. I skrivelsen framför bolaget klagomål mot att Karlskoga kommun inte genomför upphandling av larmmottagningstjänster. Av handlingarna framgår att Karlskoga kommun, utan föregående upphandling köper larmmottagningstjänster direkt från Kommunalförbundet Bergslagens räddningstjänst. Som skäl för detta uppger kommunen i ett brev till bolaget att den larmmottagning som kommunalförbundet tillhandahåller sina medlemmar inte behöver upphandlas. Inter Alarm uppger att Bergslagens räddningstjänst konkurrerar även på den privata marknaden.

NOU har tagit upp ärendet till granskning i syfte att utreda frågan om kommuners köp från kommunalförbund i vilka de är medlemmar skall föregås av upphandling i enlighet med lagen (1992:1528) om offentlig upphandling (LOU).

Karlskoga kommun har i svar till NOU den 28 november 2005 angivit i huvudsak följande. Kommunen bildade år 1997 kommunalförbundet Bergslagens räddningstjänst tillsammans med Kristinehamn, Degerfors, Storfors, Filipstad och Hällefors kommuner. I detta kommunalförbund ingår med stöd av förbundsordningen den larmcentral som tidigare drivits av Karlskoga kommun. Larmcentralen finansieras inte via det medlemsbidrag kommunerna ger utan via avgifter utifrån de avtal som tecknats. Karlskoga kommuns fastighetsavdelning har ett avtal som gäller automatiska brandlarm och övriga tekniska larm. Kostnaden för kommunen regleras utifrån ett fastställt pris per anslutning. Anledningen till att man valt att reglera kostnaden för larmmottagning via separata avtal är att inom dessa verksamheter sker kontinuerligt förändring av volymen. För trygghetslarm,

antal personer med behov av trygghetslarm, och för brandlarm och övriga larm är fastighetsbeståndet och verksamheter styrande.

2. Upphandlingskontrakt och egenregiverksamhet

Ett upphandlingskontrakt är enligt upphandlingsdirektiven ett skriftligt avtal med ekonomiska villkor som slutits mellan en leverantör och en upphandlande enhet.¹ Begreppet upphandlingskontrakt skall enligt EG-kommissionen tolkas vidsträckt och omfattar såväl alla former av ersättning som kan kvantifieras i pengar och som en upphandlande enhet åtar sig att betala till en leverantör, som alla olika sätt på vilka en leverantör, i utbyte mot ersättning, kan åta sig att ställa varor till den upphandlande enhetens förfogande, samt utföra tjänster eller utföra bygg- och anläggningsarbeten för den upphandlande enhetens räkning.²

Karlskoga kommun anger att det finns separata avtal mellan kommunen och Bergslagens räddningstjänst. En myndighet har, som EG-domstolen uttalat, möjlighet att utföra de uppgifter av allmänintresse som åligger denna med egna medel – administrativa, tekniska och andra – utan att behöva vända sig till externa enheter utanför sin organisation. I ett sådant fall kan det inte vara fråga om ett avtal med ekonomiska villkor som ingåtts med en i förhållande till den upphandlande enheten fristående juridisk person.³ De gemenskapsrättsliga bestämmelserna rörande offentlig upphandling, för svensk del LOU, behöver då inte tillämpas.

Enligt EG-domstolens rättspraxis, som också fått genomslag i svenska domstolar, är det dock inte uteslutet att det kan finnas andra omständigheter under vilka en upphandling inte är obligatorisk även om avtalsparten är en i förhållande till den upphandlande enheten fristående juridisk person. EG-domstolen har beträffande denna fråga uttalat att den ”... medgett ett undantag från att tillämpa direktiven om offentlig upphandling. Undantaget för egenregi, kallat In House Providing, avser avtal som en tilldelande myndighet ingår med vissa offentliga organ vilka är knutna till denna myndighet. Gränserna för detta undantag har klart och tydligt formulerats i bland annat dom av den 18 november 1999 i mål C-107/98, Teckal (REG 1999, s. I-8121), punkt 50, och av den 7 december 2000 i mål

---

¹ Direktiv 93/36/EEG art. 1 (a), Direktiv 92/50/EEG art. 1 (a), Direktiv 93/37/EEG art. 1 (a) och Direktiv 93/38/EEG art. 1.4.

² Guide to the Community rules on public procurement of services, s. 12, Guide to the Community rules on public works contracts, sid. 12 och Guide to the Community rules on public supply contracts, sid. 9. I dom i mål C-84/03, kommissionen mot Spanien, REG 2005, sid. I-139, punkt 39 anger EG-domstolen följande. ”Med hänsyn till de kriterier som definitionen av ett upphandlingskontrakt i direktiven 93/36 och 93/37 består av, förutom föremålet för upphandlingen i fråga, skall den lösning som använts i domen i det ovannämnda målet Teckal tillämpas på de avtal mellan myndigheter som omfattas av direktiv 93/37.

³ Mål C-26/03, Stadt Halle REG 2005, sid. I-1, p. 48.

C-94/99, ARGE Gewässerschutz (REG 2000, s. I-11037), punkt 40. Av dessa domar följer att det, såvida inte annat uttryckligen har angetts, för att utgöra ett offentligt avtal i princip räcker att avtalet har ingåtts mellan en lokal myndighet och en med denna myndighet fristående person. Det kan endast förhålla sig på annat sätt om den lokala myndigheten utövar en kontroll över personen i fråga motsvarande den som den utövar över sin egen förvaltning, samtidigt som nämnda person bedriver huvuddelen av sin verksamhet tillsammans med den eller de myndigheter som innehar den.”⁴

EG-domstolen förefaller således anse att det vid In House Providing inte föreligger något avtal i upphandlingsrättslig mening. I senaste rättsfall, C-410/04 ANGAV och C-340/04, Carbotermo, använder dock EG-domstolen uttrycket direkttilldelning av kontrakt.

2.1 Kontroll såsom över den egna förvaltningen

Beträffande bolag som både har offentliga och privata ägare (halvoffentliga bolag) uttalade EG-domstolen i målet *Stadt Halle*, efter att ha hänvisat till *Teckal*, bl.a. följande. ”Det skall erinras om att den fristående enheten i nämnda mål [d.v.s. Teckal-målet] ägdes helt av offentliga myndigheter. Att ett privat företag ingår som delägare, om än i minoritetsställning, i ett bolag som även till viss del ägs av den upphandlande myndigheten i fråga utesluter däremot i alla händelser att denna upphandlande myndighet kan utöva en kontroll över bolaget som motsvarar den som den utövar över sin egen verksamhet. I detta avseende skall för det första anmärkas att sambandet mellan en offentlig myndighet, som är en upphandlande myndighet, och dess egen verksamhet styrs av överväganden och krav som är specifika för ett sammanhang där mål av allmänintresse eftersträvas. Privata investeringar i företag styrs däremot alltid av överväganden som är specifika för privata intressen och som har andra syften. För det andra skulle tilldelningen av ett offentligt kontrakt till ett halvoffentligt företag utan anbudsinfordran undergräva målsättningen om fri, icke snedvriden konkurrens och principen om likabehandling av intresserade personer, som föreskrivs i direktiv 92/50, särskilt såtillvida som ett sådant tillvägagångssätt skulle ge ett privat företag som äger en del av detta företag en fördel gentemot sina konkurrenter.”⁵

I målet *Coname* uttalade EG-domstolen vidare, beträffande frågan om vad som vid tilldelning av en koncession skulle kunna utgöra sakliga skäl för särbehandling i form av en direkt tilldelning utan insyn, bl.a. följande. Vad beträffar sakliga skäl som kan motivera en sådan särbehandling, skall det framhållas att endast den omständigheten att kommun äger 0,97 procent av bolagets kapital inte i sig utgör ett sådant sakligt skäl. Vid antagandet att den omständigheten att det är nödvändigt att kommunen utövar kontroll över den koncessionshavare som tillhandahåller en offentlig tjänst utgör ett sakligt skäl

⁴ Mål C-349/97, Spanien mot Kommissionen, p. 204.

⁵ Mål C-26/03, Stadt Halle, p. 49-51.

för en eventuell särbehandling, skall det påpekas att andelen på 0,97 procent är så obetydlig att den inte möjliggör en sådan kontroll, såsom den hänskjutande domstolen har angett.”⁶

Generaladvokat Kokott har i förslag till avgörande i *Parking Brixen* uttalat följande beträffande kontrollrekvisitet. ”Avgörande för om ett företag skall kunna jämföras med en intern enhet eller med andra marknadsaktörer är inte huruvida den upphandlande myndigheten *formellt sett* har samma *juridiska* möjligheter till inflytande som den har över sin egen verksamhet, till exempel genom en rätt att utfärda anvisningar i det enskilda fallet. Det väsentliga är tvärtom huruvida den upphandlande myndigheten *faktiskt* alltid har möjlighet att i full omfattning påverka företaget att beakta de mål av allmänintresse som eftersträvas. Endast om ett företag i praktiken är så självständigt (autonomt) att den upphandlande myndigheten inte längre i full omfattning kan göra sina intressen gällande i företaget kan det inte längre vara tal om en kontroll som motsvarar den som myndigheten utövar över sin egen förvaltning. Detta intresseorienterade synsätt kommer särskilt tydligt till uttryck i domen i det ovannämnda målet Stadt Halle i vilken domstolen vid tolkningen av det första Teckalkriteriet fäster en avgörande vikt vid att verksamheten styrs av ett sammanhang där mål av *allmänintresse eftersträvas*. Behovet av att uppnå dessa mål av allmänintresse är enligt nämnda dom av avgörande betydelse för vilka möjligheter till inflytande över verksamheten som den upphandlande myndigheten faktiskt behöver ha.”⁷

I mål C-340/04, Carbotermo⁸ anger domstolen att det strider mot varudirektivet att direkt tilldela ett kontrakt till ett dotterbolag till ett kommunalägt aktiebolag. Domstolen fäste sig vid att aktiebolagets styrelse hade ”långtgående befogenheter avseende den löpande och icke-löpande förvaltningen” som den kunde utöva självständigt. Dessutom försvagades kommunens kontrollmöjligheter av ägandet genom att moderbolagets styrelse också hade motsvarande omfattande förvaltningsbefogenheter.

NOU drar av EG-domstolens praxis slutsatsen att rekvisitet ”kontroll såsom över den egna förvaltningen” i sin tur bestå av (minst) två kumulativa rekvisit.

1. Det får inte, ens i minoritetsställning, finnas annat än offentliga ägare. Skälet till detta förefaller vara att den upphandlande enheten då inte har möjlighet att ”i full omfattning påverka företaget att beakta de mål av allmänintresse som eftersträvas”. Det kan dock inte med säkerhet utläsas vilken ”typ” av offentliga ägare som är godtagbara i detta avseende. Det framgår t.ex. inte om samtliga ägare måste vara upphandlande myndigheter, eller om t.ex. en blandning av upphandlande myndigheter och rent kommersiella offentliga bolag kan godtas som ägare.

⁶ Mål C-231/03, Coname, p. 23-24.

⁷ Mål C-458/03, Parking Brixen, p. 72-73.

⁸ Mål C-340/04, Carbotermo SpA, Consorzio Alisei mot Comune di Busto Arsizio, AGESP SpA, ännu inte publicerat i REG.

2. Den upphandlande myndighetens ägarandel i den närstående juridiska personen får inte vara alltför obetydlig. Av EG-domstolens uttalanden i *Teckal* kan utläsas att det faktum att flera offentliga myndigheter tillsammans äger en fristående juridisk person inte innebär att de, var för sig, inte kan anses ha kontroll över den fristående personen såsom över sin egen förvaltning. Däremot framgår av *Coname* att en ägarandel på 0,97 procent är alltför obetydlig för att ge den nödvändiga kontrollen. Det framgår dock inte var gränsen går, d.v.s. vid vilken ägarandel som kontroll såsom över den egna förvaltningen uppstår respektive upphör.

2.2 Huvuddelen av verksamheten tillsammans med ägarna

Rekvisitet att den fristående juridiska personen skall ”bedriva huvuddelen av sin verksamhet tillsammans med den eller de myndigheter som innehar den” kan tyckas något märkligt. Rekvisitet rörande kontroll såsom över den egna förvaltningen kan motiveras utifrån ett avtalsrättsligt perspektiv. Den som kontrollerar en fristående juridisk person såsom sin egen förvaltning behöver inte använda sig av avtal för att förmå den fristående juridiska personen att vidta en viss åtgärd. För frågan om det krävs tilldelning av ett avtal eller om det är fråga om In House Providing kan man dock fråga sig vad det har för betydelse huruvida den fristående juridiska personen bedriver huvuddelen av sin verksamhet tillsammans med ägarna eller inte. Möjligen är rekvisitet tänkt att vara en ”spärr” mot åtgärder som kan störa konkurrensen på marknaden.⁹

I det ovannämnda målet C-340/04, *Carbotermo* anger domstolen vidare att syftet med kravet på att bolaget skall bedriva huvuddelen av sin verksamhet tillsammans med den eller de myndigheter som innehar det, är att undvika att konkurrensens snedvrids och att säkerställa att upphandling enligt varudirektivet sker i det fall då ett företag som kontrolleras av en eller flera myndigheter är aktivt på marknaden och då konkurrerar med andra företag. Ett företag berövas ju inte nödvändigtvis sin handlingsfrihet genom att beslut som berör företaget kontrolleras av den upphandlande myndighet som äger det, om företaget fortfarande kan utöva en betydande del av sin ekonomiska verksamhet tillsammans med andra aktörer. Det krävs därför också att företagets tjänster huvudsakligen är avsedda enbart för denna myndighet. Enligt EG-domstolen kan direkt tilldelning av kontrakt vidare vara möjlig då flera upphandlande myndigheter äger ett företag. Vid bedömningen av om ett företag bedriver huvuddelen av sin verksamhet tillsammans med de upphandlande myndigheter som äger det, skall all den verksamhet beaktas som företaget bedriver inom ramen för en kontraktstilldelning som gjorts, oberoende av vem som betalar denna verksamhet - den upphandlande myndigheten själv eller de som använder de tillhandahållna tjänsterna. Det saknar också betydelse på vilket territorium verksamheten bedrivs.

⁹ Jfr EG-domstolens ovan refererade uttalanden i *Stadt Halle* om ”målsättningen om fri, icke snedvriden konkurrens”.

I EG-domstolens rättspraxis rörande In House Providing framgår inget om vad som avses med "huvuddelen" av den fristående juridiska personens verksamhet. I den engelska språkversionen av *Teckal* används uttrycket "the essential part" (på originalspråket italienska "la parte più importante") och i *Spanien mot Kommissionen* används uttrycket "most of its activity" (på originalspråket spanska "la parte esencial"). I de franska språkversionerna av båda domarna används uttrycket "l'essentiel de son activité". Essentiel kan översättas både som "väsentlig" och "huvudsakligen".¹⁰ Mycket talar därför för att det skall vara fråga om en mycket stor andel av verksamheten. Sannolikt är det t.ex. fråga om en högre andel än vid uttrycket "större delen", vilket enligt EG-domstolens dom i *University of Cambridge* innebär mer än 50 procent.¹¹ I det fall då flera myndigheter innehar ett företag kan kravet avseende huvuddelen av dess verksamhet vara uppfyllt om detta företag utövar huvuddelen av sin verksamhet, inte nödvändigtvis tillsammans med en av dessa myndigheter, men tillsammans med samtliga dessa myndigheter.¹²

3 Kommunalförbund

Bestämmelser om kommunalförbund finns i kommunallagen (1991:900) (KL). Ett kommunalförbund är en självständig juridisk person. Av 3 kap. 20 § KL framgår att kommuner och landsting får bilda kommunalförbund och lämna över vården av kommunala angelägenheter till sådana förbund. Huvudregeln är att vilken kommunal angelägenhet som helst får anförtros åt ett kommunalförbund. Kommunalförbund får utan särskilt lagstöd ha hand om myndighetsutövning.¹³

Ett kommunalförbund är bildat när förbundsordningen har antagits av förbundsmedlemmarna eller vid den senare tidpunkt som anges i förbundsordningen (3 kap. 20 § 2 st. KL). Ett kommunalförbunds verksamhet finansieras av medlemmarna i den mån verksamheten inte är självfinansierad.

Kommunalförbundets beslutande församling är förbundsfullmäktige eller en förbundsledning. Ledamöter och ersättare i den beslutande församlingen väljs av förbundsmedlemmarnas fullmäktige enligt vad som anges i förbundsordningen. Varje förbundsmedlem skall vara representerad i den beslutande församlingen med minst en ledamot och en ersättare. Antalet ersättare skall vara lika många som antalet ledamöter (3 kap. 23 § KL). Därutöver bestämmer medlemmarna fritt om antalet ledamöter och ersättare i den beslutande församlingen. Det är t.ex. möjligt att i förbundsordningen

¹⁰ Norstedts fransk-svenska ordbok, 1991.

¹¹ Mål C-380/98 University of Cambridge, p. 32-33.

¹² Mål C-340/04 Carbotermo, p. 70.

¹³ Lindquist & Losman, 1991 års kommunallag i dess lydelse den 1 januari 2004 – En handbok med lagtext och kommentarer, 7:e uppl. Norstedts Juridik AB, Stockholm 2004, sid. 57.

föreskriva att vissa medlemmar skall vara representerade med flera ledamöter än andra medlemmar. Valbar till ett kommunalförbunds beslutande församling är bara den som är ledamot eller ersättare i en förbundsmedlems fullmäktige (4 kap. 23 a § KL).

Förbundsordningen skall, enligt 3 kap. 28 § KL, bl.a. ange

1. kommunalförbundets namn och den ort där förbundet skall ha sitt säte, förbundets medlemmar och ändamål,
2. förbundets organisation, organens befogenheter och inbördes förhållanden samt om interimorgan får inrättas och om förbundsstyrelsen skall få vara ställföreträdare för förbundsfullmäktige, och
3. antalet ledamöter och ersättare i den beslutande församlingen och hur förbundsmedlemmarna skall vara representerade, samt i vissa fall mandattiden.

”När kommunalförbundet har bildats har det självbestämmande inom ramen för förbundsordningen, kommunallagen samt annan lagstiftning som kan gälla för verksamheten. Kommunalförbundet övertar uppgifterna och anses ha exklusiv kompetens att sköta dessa. [...] Det är förbundsmedlemmarnas förtroendevalda i förbundets beslutande församling som har att förverkliga syftet och ambitionerna med förbundet. Medlemmarna kan inte ge förbundet formellt bindande direktiv på samma sätt som är möjligt gentemot ett kommunalt aktiebolag. Genom de nya bestämmelserna i kommunallagen har dock förbundsmedlemmarna fått ökade möjligheter till styrning och insyn i förbundets verksamhet.”¹⁴

Förbundsmedlemmarna kan t.ex. föreskriva att förbundet skall upprätta sin budget inom de ramar och riktlinjer som medlemmarna enats om, eller att förbundet löpande skall rapportera till medlemmarna. Medlemmarna kan också begränsa förbundets möjligheter att ingå förpliktelser, förvärva fastigheter eller bilda bolag och stiftelser. Medlemmarna kan också, i förbundsordningen, föreskriva att vissa typer av beslut skall underställas medlemmarna, eller att medlemmarna skall ha rätt att väcka ärenden i förbundsfullmäktige eller direktionen.¹⁵

4 NOU:s slutsatser

4.1 Kontroll såsom över den egna förvaltningen

Medlemmarna i ett kommunalförbund överlåter vården av kommunala angelägenheter till ett kommunalförbund genom beslut i respektive medlems fullmäktige. För att uppgifter skall kunna överlämnas till ett

¹⁴ Hilborn & Riberdahl, Kommunala samverkansformer, Kommentus förlag 2000, sid. 58.

¹⁵ Hilborn & Riberdahl, sid. 68.

kommunalförbund krävs det således inte något avtal mellan medlemmarna och förbundet, även om, som i det föreliggande fallet, avtal har slutits för att reglera fördelningen av kostnader mellan kommunförbundets medlemmar.

Av kommunallagens bestämmelser framgår att endast kommuner och landsting kan bilda och vara medlemmar i kommunalförbund. Det är således inte möjligt för privata företag att bli medlemmar i ett kommunalförbund. Därmed är medverkan av privata parter utesluten och situationer såsom de behandlade i målen Stadt Halle och Mödling¹⁶ kan inte uppkomma så länge kommunalförbundet består.

De kommuner (eller landsting) som bildat ett kommunalförbund är medlemmar i förbundet. Ett kommunalförbund har således, till skillnad från t.ex. ett kommunalt aktiebolag, inga ägare. Varje förbundsmedlems inflytande över verksamheten står i proportion till antalet ledamöter medlemmen har, i förhållande till det totala antalet ledamöter, i förbundets beslutande församling.

Det kan således konstateras att det är möjligt för en kommun att utöva en kontroll jämförbar den som utövas över den egna förvaltningen över ett kommunalförbund i vilket kommunen är medlem. Detta förutsätter dock sannolikt att antalet medlemmar inte är alltför stort och kommunens andel därför är alltför obetydlig. Som nämnts ovan finns det dock i nuläget inget klart svar beträffande vid vilken ägarandel som kontroll såsom över den egna förvaltningen uppstår respektive upphör.

4.2 Huvuddelen av verksamheten tillsammans med ägarna

När ett kommunalförbund utför de kommunala uppgifter som överlämnats till förbundet av medlemmarna torde detta, i upphandlingsrättslig mening, kunna anses vara sådan verksamhet som förbundet utövar ”tillsammans med den eller de myndigheter som innehar det”, även om de nyttigheter som förbundet tillhandahåller riktar sig till kommunernas medlemmar och inte direkt till kommunerna. Skälet till detta är att kommunalförbundet då inte uppträder som andra ”normala” aktörer på marknaden utan är ”så starkt sammankopplat med [kommunerna] att avtal mellan [kommunalförbundet] och [kommunerna] kan jämföras med interna transaktioner.”¹⁷

Om däremot kommunalförbundet, vid sidan av de uppgifter som det istället för kommunerna tillhandahåller kommunernas medlemmar, även säljer varor eller tjänster på den ”öppna marknaden”, d.v.s. till privata köpare på normala marknadsmässiga villkor, skall detta med all sannolikhet inte betraktas som

---

¹⁶ Målet C-29/04 Mödling gällde ett kommunalt bolag som kort efter tilldelningen av ett kontrakt utan konkurrensutsättning har delvis sålts till ett privat företag. Se NOU info december 2005.

¹⁷ Jfr Generaladvokat Kokotts ovan refererade förslag till avgörande i *Parking Brixen*.

sådan verksamhet som förbundet utövar ”tillsammans med den eller de myndigheter som innehar det”.

Flertalet kommunalförbund torde huvudsakligen utföra sådana uppgifter som medlemmarna överlämnat till förbundet. Det kan dock inte uteslutas att det, utöver Bergslagens räddningstjänst, även kan finnas andra kommunalförbund som säljer varor eller tjänster till privata kunder. Det torde dock, med hänsyn till de begränsningar som följer av KL:s bestämmelser om den kommunala kompetensen, vara mycket ovanligt att ett kommunalförbund säljer varor eller tjänster till privata kunder i en sådan omfattning att de uppgifter som förbundet utför åt medlemmarna inte kan sägas utgöra huvuddelen av verksamheten.

Rekvisitet att den fristående juridiska personen skall ”bedriva huvuddelen av sin verksamhet tillsammans med den eller de myndigheter som innehar den” torde därför normalt sett vara uppfyllt i relationen mellan ett kommunalförbund och dess medlemmar.

De kommuner som inte är medlemmar i kommunalförbundet skall givetvis upphandla sina tjänster i enlighet med LOU. Ansvar för att LOU följs åligger den som köper tjänster. Kommunalförbundet bör dock inte medverka till att bli avtalspart i kontrakt som kan strida mot kommunallagens bestämmelser.¹⁸

Av handlingarna framgår att det aktuella kommunalförbundet även säljer larmmottagningstjänster till privata kunder. Enligt Ramreglemente för Kommunalförbundet Bergslagens räddningstjänst får kommunalförbundet i ”obetydlig omfattning sälja tjänster eller varor på den privata marknaden, såvida ytterligare omfattning inte medges enligt gällande rätt”. Enligt en granskning av revisionen den 26 augusti 2005 fanns det tveksamhet om delar av larmcentralens verksamhet var förenlig med kommunalförbundets kompetensområde, gällande lagstiftning och praxis. Detta berörde förmedling av larmtjänster som förmedlats till externa kunder utanför medlemskommuner och som därför inte var direkt förknippade med räddningstjänstens grunduppdrag. Tjänsterna har sålts även utanför förbundets geografiska område. Dessa tjänsters omfattning bedömdes dock av revisorerna vara av ringa omfattning. Revisionen rekommenderar att Bergslagens räddningstjänst eftersträvar en resultatredovisning som visar förhållandet mellan medlemskommuner och övriga kunder.

Det ankommer inte på NOU att utreda och uttala sig om huruvida Bergslagens räddningstjänst bryter mot kommunallagen eller någon annan lagstiftning som inte berör tillämpningen av LOU. NOU utreder därför inte om och i så fall i vilken utsträckning kommunalförbundet överskrider sin kompetens genom att i mer än obetydlig omfattning sälja sina tjänster till privata kunder.

---

¹⁸ RÅ 2003 ref 98 angående beslut av en kommunal nämnd att lämna anbud till landstinget vid upphandling av sjuktransporttjänster har ansetts kompetensöverskridande.

NOU avslutar ärendet.

Beslut om utformningen av denna skrivelse har fattats vid nämndssammanträde den 25 oktober 2006, i vilket deltog kammarrättslagmannen Lisbeth Edlund, ordförande, kommersrådet Bengt Agild, vice ordförande, chefsjuristen Hans Ekman, chefsjuristen Dan Holke, teknologie doktorn Börje Hed och förbundsjuristen Eva Sveman. Beslutet fattades i närvaro av NOU:s kanslichef Margareta Hentze efter föredragning av chefsjuristen Michael Slavicek.

NÄMNDEN FÖR OFFENTLIG UPPHANDLING

Michael Slavicek

För kännedom:
Karlskoga kommun
691 83 Karlskoga